

Arrest

nr. 189 573 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 33 813 van 9 november 2009 geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Fayda tot maart 2009 en bijgevolg evenmin aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Zijn tweede en derde asielaanvraag werden op respectievelijk 12 en 25 februari 2010 niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen. In het kader van zijn vierde en vijfde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op respectievelijk 17 april 2014 en 3 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende tegen deze laatste beslissing beroep aan. De Raad bevestigde deze in zijn arrest nr. 152 324 van 11 september 2015.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige zesde asielaanvraag volhardt in zijn afkomst uit Fayda en in het daarbij gepaard gaande asielrelaas. Hij voegt daaraan toe dat zijn vrouw analfabete is en niet in staat is een gehoor af te leggen.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van een attest van tewerkstelling bij de politie en een psychologisch attest met betrekking tot zijn echtgenote.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn afkomst in Irak en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker vestigt voorafgaandelijk de aandacht op het feit dat de commissaris-generaal bijna 18 maanden genomen heeft om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken, wat volgens hem het ernstig karakter van de nieuwe aanvraag toont. De Raad wijst er evenwel op dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging moet worden genomen of dat zijn asielrelaas als geloofwaardig moet worden beschouwd, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Dit vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat de in het kader van verzoekers huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten en afgelegde verklaringen verzoeker zijn geloofwaardig niet vermogen te herstellen.

5.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn afkomst en het daarbij gepaard gaande asielrelaas en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker wijst er op dat hij een attest van een neuropsycholoog heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn echtgenote niet in staat is een coherent verhaal te voeren. Hij is de mening toegedaan dat zijn vorige asielaanvraag geweigerd werd bijna alleen wegens de verklaringen van zijn echtgenote en dat "het gezegde van verzoeker de facto geloofwaardig zijn".

Dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn verweer volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing gedane opmerking dat niet kan geargumenteed worden dat het voorleggen van frauduleuze documenten een oorzakelijk verband zou kennen met het cognitieve vermogen van zijn echtgenote. Bovendien maakte, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, ook verzoeker zich schuldig aan meerdere vage, incoherente, afwijkende en ongeloofwaardige verklaringen. Zo stelde de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag vast dat "u niet vertrouwd bent met een aantal elementaire gegevens betreffende de lokale levensomstandigheden. Zo bleek u niet vertrouwd met de dorpen Derajindi/Dayrajindi, Dahgan/Dekan en Kharshina/Kharshnya (zie gehoorverslag CGVS, pp.2-3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze dorpen in de directe omgeving van Fayda gelegen zijn. Verder verklaarde u dat de regio rondom Fayda bij de Amerikaanse invasie van 2003 van bombardementen gespaard bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Fayda op 4 april 2003 het doelwit was van een bombardement met clusterbommen. Voorts verklaarde u dat voor 2003 geldbiljetten van 1,5, 10, 25 en 25.000 dinar circuleerden in Centraal-Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat geen van deze coupures voor 2003 in Centraal-Irak in omloop was. Daarnaast verklaarde u dat in Fayda twee scholen gevestigd zijn, een lagere school en een middelbare school (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Fayda drie lagere en twee middelbare scholen telt. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer. Het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertrouwd bleek met een aantal buurdorpen van Fayda en daarenboven een aantal kennisvragen betreffende de levensomstandigheden in de regio correct wist te beantwoorden wijzigt deze vaststelling niet. Vermits de betreffende kennis ingestudeerd kan worden dient immers te worden opgemerkt dat uw vermogen om bepaalde kennisvragen over uw voorgehouden regio van afkomst correct te beantwoorden niet opweegt tegen de lacunes in uw kennis die tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal vastgesteld werden." Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 33 813 van 9 november 2009.

Verzoekers huidige argumentatie dat enkel zijn verklaring betreffende het aantal inwoners van Fayda foutief was, is gelet op bovenstaande vaststellingen bezwaarlijk ernstig te noemen.

5.3. Dient er op te worden gewezen dat aan verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Fayda, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer specifiek in Mosul, is te dezen dan ook niet dienstig. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een medisch attest heeft ingediend waaruit blijkt dat haar echtgenote intellectuele problemen kent en de tegenstrijdigheden dan ook verklaart kunnen worden door deze problematiek. Verzoekende partij vervolgt dat geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst uit Faïda maar dat de ongeloofwaardigheid steunt op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote. Verzoekende partij wijst erop dat haar afkomst niet opnieuw werd onderzocht.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij een medisch attest heeft ingediend waaruit blijkt dat haar echtgenote intellectuele problemen kent en de tegenstrijdigheden dan ook verklaart kunnen worden door deze problematiek, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende stelt omtrent dit medisch attest: *"Het dient geen betoog dat het psychologisch attest met betrekking tot het analfabetisme van uw echtgenote geen afdoende verklaring kan vormen voor de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er kan niet worden geargumenteed dat het voorleggen van frauduleuze documenten, een oorzakelijk verband zou kennen met het cognitief vermogen van uw echtgenote. Ook de vage, incoherente, afwijkende en vooral ongeloofwaardige verklaringen kunnen door dit attest niet worden vergoelikt. Er moet immers worden benadrukt dat niet alleen uw echtgenote, maar ook uzelf zich aan al deze zaken schuldig maakte. Daarenboven werd in de afgelopen acht jaar en de vijf overige asielaanvragen met hun beroepsprocedures met geen woord gerept over de voorgehouden cognitieve toestand van uw echtgenote. Indien deze daadwerkelijk bepalend zou zijn, kan worden verwacht dat u deze toestand die toen reeds bestaande was veel eerder zou aankaarten, hetgeen u naliet te doen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat zij tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zou bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Dit attest is dan ook geenszins van die aard dat het de*

geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen en werpt dan ook geen ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid.” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst uit Faïda maar dat de ongeloofwaardigheid steunt op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Bovendien maakte, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, ook verzoeker zich schuldig aan meerdere vage, incoherente, afwijkende en ongeloofwaardige verklaringen. Zo stelde de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag vast dat “u niet vertrouwd bent met een aantal elementaire gegevens betreffende de lokale levensomstandigheden. Zo bleek u niet vertrouwd met de dorpen Derajindi/Dayrajindi, Dahgan/Dekan en Kharshina/Kharshnya (zie gehoorverslag CGVS, pp.2-3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze dorpen in de directe omgeving van Faïda gelegen zijn. Verder verklaarde u dat de regio rondom Faïda bij de Amerikaanse invasie van 2003 van bombardementen gespaard bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Faïda op 4 april 2003 het doelwit was van een bombardement met clusterbommen. Voorts verklaarde u dat voor 2003 geldbiljetten van 1,5, 10, 25 en 25.000 dinar circuleerden in Centraal-Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat geen van deze coupures voor 2003 in Centraal-Irak in omloop was. Daarnaast verklaarde u dat in Faïda twee scholen gevestigd zijn, een lagere school en een middelbare school (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Faïda drie lagere en twee middelbare scholen telt. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer. Het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertrouwd bleek met een aantal buurdorpen van Faïda en daarenboven een aantal kennisvragen betreffende de levensomstandigheden in de regio correct wist te beantwoorden wijzigd deze vaststelling niet. Vermits de betreffende kennis ingestudeerd kan worden dient immers te worden opgemerkt dat uw vermogen om bepaalde kennisvragen over uw voorgehouden regio van afkomst correct te beantwoorden niet opweegt tegen de lacunes in uw kennis die tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal vastgesteld werden.” Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij ‘s Raads arrest nr. 33 813 van 9 november 2009.*

Verzoekers huidige argumentatie dat enkel zijn verklaring betreffende het aantal inwoners van Faïda foutief was, is gelet op bovenstaande vaststellingen bezwaarlijk ernstig te noemen.”

In voornoemd arrest van de Raad wordt ten aanzien van verzoekende partij haar verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag het volgende gesteld: *“Verzoekers louter volharden in de authenticiteit van de door hem neergelegde identiteitskaarten is niet dienstig is om de vaststellingen dienaangaande aan te vechten. Uit de informatie die zich in het administratieve dossier bevindt, blijken de bevindingen op basis waarvan de Federale Politie tot de conclusie is gekomen dat deze identiteitskaarten elke authenticiteit ontberen (administratief dossier, stuk 18). Verzoeker onderneemt echter geen poging om deze bevindingen te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.*

Verzoeker overtuigt geenszins in zijn uitleg waar hij stelt dat hij de namen van de dorpen niet zou herkend hebben omwille van de slechte uitspraak van de tolk. Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar hij opmerkt dat tijdens het gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p.1). In casu heeft verzoeker, die werd bijgestaan door zijn advocaat, nergens, ook niet toen hem de betreffende dorpen werden genoemd, melding gemaakt van een slechte uitspraak van de tolk of van andere communicatieproblemen. Op het einde van het gehoor kreeg hij bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de vertolking. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing te stellen dat verzoekers onwetendheid met betrekking tot bepaalde dorpen zou te wijten zijn aan de slechte uitspraak van de tolk. Verzoeker werd tot tweemaal toe gevraagd naar bombardementen in de regio van Faïda waarbij hij telkens antwoordde dat er geen bombardementen in Faïda hebben plaatsgevonden (ibid., p.3), terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er op 4 april 2003 een bombardement met clusterbommen plaatsvond (stuk 18). Deze informatie wordt door verzoeker niet tegengesproken, noch weerlegd.

Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen waar hij stelt dat pas na de val van het regime in 2003 de geldbiljetten geüniformiseerd werden en dat voordien naargelang de regio verschillende geldbiljetten werden gebruikt aangezien hij dit op geen enkele wijze staft. Voorts overtuigt verzoeker geenszins daar

waar hij stelt dat tijdens het gehoor verwarring is ontstaan bij de vraagstelling rond de bankbiljetten omdat de vraagstelling en zijn antwoord duidelijk zijn en uit het gehoorverslag niet blijkt dat er enige verwarring is ontstaan (ibid., p.3). Het feit dat verzoeker slechts na confrontatie met de bestreden beslissing stelt dat er destijds biljetten van 250 en 10 000 in omloop waren, is dan ook niet ernstig. Het feit als zouden de andere scholen die door het Commissariaat-generaal worden aangehaald, in opbouw waren is een bewering waarvoor geen begin van bewijs wordt aangebracht en die evenmin blijkt uit de landeninformatie. Verzoeker beperkt zich dan ook tot een blote bewering die geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dat verzoeker in de mogelijkheid was een aantal vragen correct te beantwoorden kan de voormelde vaststellingen niet ombuigen (...)"

De Raad merkt op dat de ongeloofwaardigheid niet enkel is gesteund op basis van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote, maar ook mede op basis van vage, incoherente, afwijkende en ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij wijst erop dat haar afkomst niet opnieuw werd onderzocht. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal na onderzoek van de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten in het kader van haar zesde asielaanvraag, tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij nog steeds geen zicht biedt op haar werkelijke identiteit, (recente) afkomst, haar reële verblijfplaats(en) en eventuele verblijfssituatie ginds. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar huidige zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS